

Arrest

nr. 63 077 van 14 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 6 december 2009 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.2. Op 7 augustus 2010 werd verzoeker aangetroffen door de politiediensten en werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 12 januari 2011 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard, die hem op 30 maart 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene/n vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legt een attest van nationaliteit voor, afgeleverd door het Consulaat generaal van het Koninkrijk Marokko te Antwerpen. Dit document kan echter niet aanvaard worden als een identiteitsdocument aangezien de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker eveneens op 30 maart 2011 ter kennis werd gebracht, bevat volgende motivering:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7, alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat verzoeker op 7 augustus 2010 reeds een eerste bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Dit bevel om het grondgebied te verlaten maakt niet het voorwerp uit

van enige procedure en is uitvoerbaar. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet. Hij toont dan ook niet aan dat hij een belang heeft bij de vordering tot schorsing en nietigverklaring van deze beslissing (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

De Raad stelt daarnaast ten overvloede vast dat verzoeker geen enkel middel ontwikkelt dat duidelijk betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing en evenmin uiteenzet hoe een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing die gegrond is op eigen feitelijke motieven en die een afzonderlijke juridische basis heeft.

Verzoekers beroep tegen de tweede bestreden beslissing is om voormelde redenen onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting:

"[...] Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op basis van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Op 19 juli 2009 vaardigde de Minister van Migratie- en Asielbeleid een instructie uit met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Uit deze instructie konden de voorwaarden van ontvankelijkheid en gegrondheid worden afgeleid van de aanvragen tot machtiging van verblijf in te dienen op grond van het artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Deze instructie werd[...] na indiening van de aanvraag vernietigd door een arrest van de Raad van State van 11/12/2009. Niettemin kondigde de Dienst Vreemdelingenzaken aan de in de richtlijn vermelde criteria loyaal te zullen blijven hanteren bij de beoordeling van aanvragen ingediend op grond van artikel 9bis vreemdelingenwet. De eigen richtlijnen kunnen als maatstaf worden genomen, zonet zou dit een schending betekenen van het gelijkheidsbeginsel. Dit zou overigens ook manifest in strijd zijn met het vertrouwensbeginsel. Hoe dan ook in de motivering van de bestreden beslissing legt de Dienst Vreemdelingenzaken uit dat zij zich steunt en sterkt op voormelde instructies om haar beslissing te nemen. De Dienst Vreemdelingenbetwistingen kan dan ook niet ernstig betwisten deze criteria verder in aanmerking te nemen bij hun beoordeling. Hoewel de instructies werden vernietigd, blijft de Dienst Vreemdelingenzaken deze toepassen en heeft ze deze foutief toegepast bij het nemen van de bestreden beslissingen.

Verzoeker is de mening toegedaan dat hij wel degelijk onder de toepassingsvoorwaarden valt van de instructies onder het punt 2.8.A: hij is langer dan vijf jaar in België voorafgaand aan 15 december 2009 en hij heeft een duurzame lokale verankering in België.

Verzoeker heeft inderdaad een attest van nationaliteit overgemaakt. Hij heeft dit gedaan omdat verzoeker niet over een paspoort, noch over een nationale identiteitskaart beschikte. Verzoeker is op illegale wijze naar België gekomen en had zijn identiteitskaart in allerijl achtergelaten. Over een reispaspoort heeft verzoeker nooit beschikt.

Naar aanleiding van de regularisatiecampagne heeft verzoeker de nodige stappen ondernomen om te beschikken over een paspoort en identiteitskaart bij het Marokkaanse Consulaat. Verzoeker kreeg een attest van nationaliteit mee. Dit attest van nationaliteit kan beschouwd worden als een bewijs van identiteit. Een paspoort kreeg hij op dat moment nog niet. Gelet op het feit dat de regularisatieaanvraag voor 15.12.2009 moest worden ingediend, heeft hij dit attest van nationaliteit toegevoegd bij zijn verzoek.

Verzoeker heeft geen beroep gedaan op een advocaat bij de indiening van zijn regularisatieverzoek, hetgeen niet zonder belang is ter beoordeling van de feiten en ter beoordeling van de houding van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeker ontving van het Consulaat op 14 maart 2010 zijn paspoort, dit is na de indiening van zijn aanvraag, en voor de beslissing tot onontvankelijkheid van de Dienst Vreemdelingenzaken op

12.01.2011. Verzoeker heeft zijn verzoek niet geactualiseerd omdat hij geen vraag ontving van de Dienst Vreemdelingenzaken tot bijkomende stukken.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken onredelijk heeft gehandeld door aan verzoeker geen vraag te richten tot aanvulling van zijn regularisatieaanvraag, daar dit van essentieel belang was voor de ontvankelijkheid er van, en voor het belang voor de overweging van het dossier van verzoeker tijdens de periode van 15.09.2009 - 15.12.2009. Verzoeker kan niet verweten worden onvoldoende te hebben meegewerkt.

Uw Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, en of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Door verzoeker niet om bijkomende stukken te vragen, i.h.b. naar zijn paspoort, handelde zij kennelijk onredelijk. Gelet op het feit dat verzoeker een tijdelijk 'attest van nationaliteit' had ontvangen (in afwachting van paspoort en identiteitskaart), diende de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier van verzoeker wel degelijk in overweging te nemen, minstens moest zij verzoeker om bijkomende stukken verzoeken.

[...] De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst naar de omzendbrief dd. 21.06.2007. De omzendbrief bepaalt nochtans dat de voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitskaart moet beschikken, niet geldt voor "de vreemdeling die op een geldige wijze aantoonst dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België".

Het was voor verzoeker inderdaad niet mogelijk om het vereiste identiteitsdocument tijdig te verkrijgen. Deze kon hij dan ook niet voegen bij zijn aanvraag. De Dienst Vreemdelingenzaken maakt dan ook geen juiste toepassing van voormelde omzendbrief.

[...] Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing na dient te gaan of verzoeker ondertussen al dan niet beschikt over een identiteitsdocument. Zodra de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier van verzoeker had ontvangen diende zij om zorgvuldig te handelen, verzoeker [te] verzoeken, zijn identiteit te bewijzen. Vooral thans aangezien, de Dienst Vreemdelingenzaken voor ingediende regularisatieaanvragen gedurende een beperkte periode, beloofd had de instructie dd. 19.07.2009 te zullen toepassen."

4.2. Verweerder antwoordt dat verzoeker beaamt dat hij bij zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden geen identiteitsstuk, doch slechts een attest van nationaliteit, voegde en dat verzoeker naliet om zijn aanvraag te actualiseren. Hij werpt op dat verzoeker zijn eigen nalatigheid en onzorgvuldigheid niet kan afwentelen op het bestuur en wijst erop dat verzoeker nu aangeeft reeds sedert 14 maart 2010 over een paspoort te beschikken, doch niet de moeite nam om dit stuk bij zijn aanvraag te voegen. Hij stelt dat het feit dat verzoeker nu over een paspoort beschikt ook aantoonst dat hij niet in de onmogelijkheid was om een identiteitsdocument, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in België te verkrijgen.

4.3.1. Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker geschonden acht, luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

– de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973,

toegelaten cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

– de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont."

Uit deze bepaling blijkt dat een vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf wenst in te dienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in regel dient te beschikken over een identiteitsdocument. De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat *"een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is"* en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf *"niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden"* (Parl. St., Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden een nationaliteitsattest voegde. Verzoeker stelt dat dit document als een bewijs van identiteit kan beschouwd worden. Er dient evenwel te worden gesteld dat dit nationaliteitsattest geen paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel is en zelfs niet toelaat de houder ervan te vereenzelvigen met de persoon op wie het stuk betrekking heeft, zodat verweerder kon oordelen dat het aangebrachte attest geen identiteitsstuk in de zin van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet is.

Verzoeker stelt daarnaast dat een vreemdeling die aantoont dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het in artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziene identiteitsdocument in België te verwerven vrijgesteld is van de verplichting om over een identiteitsdocument te beschikken. De Raad dient evenwel vast te stellen dat verzoeker nooit heeft aangetoond dat hij in de onmogelijkheid was om een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet in België te verwerven. Daarenboven moet worden opgemerkt dat verzoeker bij zijn verzoekschrift een kopie van een paspoort voegt dat door de Marokkaanse diplomatieke vertegenwoordiging in België werd afgeleverd en hij hiermee bewijst dat hij niet in de onmogelijkheid was om een identiteitsdocument in België te verwerven. De verwijzing naar de mogelijkheid om vrijgesteld te worden van de verplichting om over een identiteitsdocument te beschikken is in voorliggende zaak dan ook niet dienstig.

De stelling van verzoeker dat verweerder hem nooit gevraagd heeft om bijkomende stukken neer te leggen laat ook niet toe te besluiten dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden werd. Het komt immers toe aan de vreemdeling die voorhoudt te voldoen aan de in artikel 9bis gestelde vereisten om hiervan het bewijs te leveren en uit voormelde bepaling blijkt niet dat er enige verplichting op verweerder zou rusten om, indien een aanvraag om machtiging tot verblijf niet werd onderbouwd met de nodige stavingsstukken, bij verzoeker de vereiste overtuigingsstukken op te vragen.

Aangezien de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf gemachtigd te worden niet ontvankelijk was, diende verweerder de gegrondheid van de aanvraag ook niet te onderzoeken en diende hij niet na te gaan of verzoeker, gelet op de bestaande beleidsinstructies, tot een verblijf kon gemachtigd worden.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.2. Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft kan het volstaan vast te stellen dat uit de gegevens van het dossier en uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen en dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet zo ruim kan geïnterpreteerd worden dat het zou impliceren dat, indien een vreemdeling in gebreke blijft om een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden met de nodige bewijsstukken te stofferen, op verweerder de verplichting zou rusten de ontbrekende stukken bij de betrokken vreemdeling op te vragen.

Een miskennis van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK